

DELİLİK

Erhan GENÇ

Hiçbir şeyden haberim yoktu. Yaz henüz gelmişti, balkonda otuyordum. Akşam üstünün tatlı sert rüzgârı sigaramın dumanını kolayca savuruyordu. Bir elinde kâğıtlarla sen kapıda belirmiştin, diğer elin cebinde bir sağı bir solu kolaçan ediyor gibiydin. Bir an sanki göz göze geldik.

Mahallemize taşınalı bir ay kadar oluyordu. Sessizliğin, sakinliğin, kimseyle konuşmayışın senin hakkında kulaktan kulağa dağılan fısıltılar olmuştu. Ben kulak asmıyordum söylenenlere. Çünkü temiz bir yüzün vardı. Neler söylenmiyordu ki hakkında... ne hırslılığın ne uğursuzluğun ne de hovardalığın kalmıştı. Ben kulak asmıyordum söylenenlere. Çünkü temiz bir yüzün vardı. Benim tek dikkatimi çeken şey perdelerinin olmayışydı.

Ne zaman balkona çıksam, senin, ya balkonda sigara içtiğini görürdüm ya da perdesiz pencerelerinden rahatlıkla gözükün evinin içinde yarı çıplak dolaştığını. Mahalleli gibi atletle dolaşmana bir kulp takmadım hiç. Öyle dolaşman içten içe bir bilinçaltı hissi gibi hoşuma gidiyordu sanki.

Balkonumdan görüldüğü kadarıyla salonunda iki uzun kitaplık vardı. Rengârenk kitap sırtlarını izlerdin bazen. Cam kenarına yakın masan ve üzerinde bir bilgisayarın da vardı. Zamanının çoğu da burada geçiyordu zaten. Masanın üzerini görmüyordum ama muhtemelen bir kalemlik, birkaç adet yarım kalmış kitap, üzerine notlar alınmış post-itler, belki kulaklık, belki geceden kalma yarım ve soğuk çay bardağı yahut içi sigara

leşleriyle dolu bir küllük vardı. Evin içinde bu kadar sigara içtiğine göre neden balkona çıkardın daha sonra anladım.

Hasta yatağındaki annem bile hakkında sonradan yayılan iddiayı duymuştu. Hakikaten yerin kulağı vardı galiba. Fısıltı gazetesinin son sayılarında yazar olduğun yazıyordu. Romanlarının olduğunu, hâlâ daha roman yazdığını hatta bizim mahallemize de yarım kalan bir romanını tamamlamak üzere geldiğin söyleniyordu. Entelektüel camianın yakından tanıdığı ama halkın bakkalda, otobüste görse adını duyduğu adamın sen olduğunu bilemeyeceği kadarcık da meşhurmuşsun. Mahallelinin kafası azıcık romana ve kitaba basmış olsa senin bu evi sırf halkın arasında olabilmek, onları yazarken içlerindeki havayı teneffüs edebilmek adına tuttuğunu anlayabilirlerdi belki. Hukuk fakültesinden terk şu zihnimle ben bile sen mahalleden gittikten, hatıralarını tekrar tekrar göz önüne getirdikten, ve o kâğıtta yazanları okuduktan sonra anladım seni. Tam olarak değil belki; ama bir miktar...

Seninle birkaç sefer balkondan balkona bakıştığımızı, hatta aynı anda yaktığımız sigaralarımızın ortaklığını kutlar gibi dumanını savurduğumuzu şimdi daha net hatırlıyorum. O zaman sadece bir tesadüf olduğunu düşünmüştüm. Zaten annesine bakmak için okulunu bırakıp hayatını ev ve iş arasına sıkıştırmış bir kızcağızdan fazlasını beklememeli değil mi? Kendine ait tek vakti balkonda geçirdiği bir sigaralık zaman dilimi olan bu kızdaki bakışlarındaki manaya anlam verebilecek cesareti ya da güveni beklemiyor olmalıydın. Sonuçta bir yazarsın ve benim yaşadıklarımı hissetmen için bunları yaşamam gerekiyor, masanın başında hayal etsen yaşadıklarımın çok daha fazlasını anlatabilirsin.

Balkona çıktığım bir akşamdı. Senin bütün sırlarıyla birlikte aniden mahallemizden taşınmandan üç gün önce. Önce perdesiz pencerelerinden seni giyinirken gördüm. Sonra balkona çıktın gözünü benden ayırmadan sigaranı bitirdin ya da bana öyle geldi diye düşündüm. Ardından masanın başına geçtin. Hiç unutmuyorum bilgisayarın mavi ışığı yüzünü aydınlatıyordu. İki sayfa çıktı aldıktan sonra elinde kâğıtlarla salonda dolaştın. Ben de gözlerimi senden ayıramıyor her adımını takip etmekten gizli bir haz duyuyordum. Arada kafanı kaldırıp bana doğru bakman yok mu? Balonda mıyım değil miyim kontrol eder gibiydin. Birden ışıkları kapattın. Ne olduğunu anlayamadım. Az sonra kapıda gördüm seni.

Okuduğun kâğıtlar elindeydi. Bir sağı bir solu kolaçan ediyor gibiydin. Bir an sanki göz göze geldik. Hızlı adımlarla çöp kutusunun başına gittin. Kâğıtları önce dörde sonra sekize yırtıp çöpe attın. Bir kez daha bana doğru bakıp uzaklaştın. Bunun seni son görüşüm olduğunu o zaman bilmiyordum.

Dışarıdan bakıldığında bu anlamsız hareketi neden yaptığımı anlayacak kimse yoktu. Peki benim evden inip o çöpü karıştırıp o parça pinçik olmuş kâğıtları tek tek toplayabileceğimden nasıl bu kadar emin olabildin hâlâ şaşıyorum. Eve döner dönmez kâğıtları tıpkı bir yapbozun parçalarıymış gibi heyecanla birleştirdim. Öyle heyecanlıydım ki kâğıtta yazanların benimle ilgili olduğundan adım gibi emindim. Para bandıyla her bir parçayı bantladım. Çöpün içinde ıslanan kısımları kurusun diye balkona bırakıp annemin uyumadan önceki bakımını yaptım. Kâğıtta yazanları okumaya başladığımda saat gece yarısını vuruyordu. Sen evde yoktun.

“Bu ne bir hikâye ne de bir günlük. Olsa olsa hevesle çizilmiş birkaç parça satır ya da hayal meyal yarı canlı bir karakter hakkında zaafına kapılmış bir yazarın hezeyanları da diyebiliriz. Bu satırları kurulmuş hayaller olarak okursan en isabetli olanı yapmış olacaksın. Çünkü içinden sen geçen hayaller bunlar. Her bölümün adı birer harf olan beş bölümlük bir hayal defterini okumaya başlayacaksın, derin bir nefes al, sırtını yasla.

Dal

Dal harfi bana her zaman şeyhinin tekkesine girerken kapı alçak olduğu için başını eğen dervişleri hatırlatır. Ben sevdiğim zaman boyunumu eğmekten değil gocunmak, zevk alırım. O yüzden aramızdaki aşkı devam ettirebilmek için bir dal gibi eğilip bükülmekten sakınmazdım. Gerekteğinde senin üzerine titrer başına bir şey gelmesin diye de başının üzerinde koca bir dal olurdum. Başını güneş yakacak olsa dal şeklinde bir şapka, çocukken düştüğün dizlerine dal şeklinde bir dizlik ya da her ne gelirse aklına...

Birinci Lam

Lam harfini öğreten hocalar mutlaka baston benzetmesini yapar çocuklara. Alttaki kıvrımı bir çengel gibi zihnin duvarlarına takılan lam senin en sevdiğin lalenin de baş harfidir.

Ye

Ye harfi nasıl kıvrımlıdır değil mi? Bazen iki noktaya hapsolsa da aklımızdaki ye kocaman bir ördeği andırır. Bir bakıma gerektiği zaman büyük gerektiği zaman da küçük olabilmeyi, iki nokta kadar kalabilmeyi de öğütler bize. Tıpkı sen gibi değil mi? Geleceğin hukukçusu olabileceksen, her şeyini bırakıp annene hizmetkâr olmayı seçmeni ye olmaktan başka nasıl açıklayabilirsin?

İkinci Lam

Bilirsin lale tasavvufta Allah kelimesine karşılık gelir. Çünkü iki kelimedeki harfler de aynıdır. Lale (Lam-Elif-Lam-He) ve Allah (Elif-Lam-Lam-He) ebced hesabıyla iki kelime de 66'ya tekabül eder. Seninle her bahar lale soğanları diktiğimizi düşünsene. Önce bizim balkonumuza gelirdi bahar... Renk renk gelirdi hem de.

Kef

Kef harfinin şekli bana tek şey hatırlatıyor. Anneliği. Evet, karnındaki ye harfine benzer bir çizgi ile kocaman bir kef harfi hamilelikten başka neyi hatırlatabilir ki? Hayatın çok gerilerine ötelediğini biliyorum bu çok heveslendiğin isteği.

Daha fazlasını yazabilirim ama gitmem lazım. Bu satırları okuduğun anlarda ben çoktan eski evime geri dönmüş telefonda mahallenizdeki evi taşımaları için nakliyecilerle pazarlık yapıyor olacağım. Affına sığınarak ileride karşılaşacağın sürprizler için hazırlıklı ol. Korkma senden başkası anlamayacak. Benden bu kadar. Belki ileride bir gün he ne dersin... Bunun için son söz olarak sana görüşmek üzere diyorum...”

Ben bu satırları okuduktan iki ay on gün sonra bir koli geldi. Ben işteyken bırakmışlar kapının önüne. Üzerinde Değirmen Yayınları yazıyordu. Kutuyu açınca önce ne olduğunu anlayamadım. Bir kitap ve iki cümlelik not. İlk cümlede; “Eğer o yapbozu tamamladıysan bu kitabı daha iyi anlayacaksın.” yazıyordu. Kitabı açtım. Beş bölümlük roman diye başlıyordu. Bölümler Arapça harflerden oluşuyordu. Dal, Lam (1), Ye, Lam (2), ve Kef. Bir şey anlamadığımı sandım. Okuduğum ikinci cümle ise hem bana o mektubu hatırlatıyor hem beni hayatımı konu edinen bir roman yazıldığından haberdar ediyor hem de harfleri birleştirmemi söylüyordu. İnanamıyordum. Delilikti bu...